

Den gotiska villan

Damian bodde i en villa som såg ut att höra hemma i en gotisk roman. Med stora ögon utbrast Jonna: "Wow! Magnifikt." Med ett leende lade han handen om hennes ena axel. "Jag ärvde det från en släkting som dog för en månad sedan." Hon lade sin egen hand över hans. "Nej, vad tråkigt. Jag beklagar!"

Med ett litet skratt svarade han: "Cole var 90 år och det är rätt gammalt. Så ha inget medlidande för mig, lilla flicka." Nu var de inne i den stora långa hallen. Det skulle ha varit mörkt som i graven - som Damian sade hemlighetsfullt - om det inte hade funnits en massa stearinljus. Hon tittade sig omkring och förundrades över alla klenoderna som fanns samlade på väggarna.

"Tycker du om det du ser?" De gröna ögonen lyste. Hon nickade då rösten tycktes svika henne. Med en hand om hennes midja ledde han henne till matsalen. Om det var möjligt var den ännu magnifikare än hallen. Ett långt smalt bord stod exakt i mitten av rummet. En massa tavlor prydde de brokadklädda väggarna. Han drog ut en stol och hon satte sig. "Jag hade ingen aning om att du kunde vara en gentleman Damian," blinkade hon mot honom.

Med ett kaxigt leende svarade han: "Nu vet du, flicka." Sedan tog han fram två glas. Långa och eleganta. "Vad ska vi dricka?" undrade hon mycket nyfiken.

"Vin till dig, något helt annat till mig," påbekade han hemlighetsfullt.

"Vadå?" Hon viste att han kunde se hur häpen hon var. "Du får se.. Bara lova mig att inte flippa ut." Hon lovade. "Det är dags att du får veta.. vad jag är. Det är inte mer än rätt. Vi har kommit varandra nära, som du själv har påpekat. Jag litar verkligen på dig att du inte kommer föra något vidare." Hon tog hans hand och smekte de långa eleganta fingrarna. "Jag livnär mig på blod, Jonna.

Jag kan göra mig osynlig. Den där första kvällen vi möttes.. betraktade jag dig först utan att du viste att jag var där. Jag är.. ett nattens barn. Ni människor kallar oss även för vampyrer. Snälla, få inte panik. Jag skulle aldrig få för mig att göra dig illa. Du betyder allt för mig i den här ibland märkliga världen." På ett märkligt sätt förblev hon lugn. Ingen panik kastade sig skrikande över henne. Kanske var det en lättnad? Att Damian litade så mycket på henne att han lade sitt liv i hennes händer - även om man kanske inte kunde använda ordet liv med tanke på hans odöda status. "Jag är tacksam över att du har berättat för mig. Jag kommer inte skvallra." Med en darrande hand tog hon tag i hans vackra haka. Som om han kunde läsa hennes innersta tankar - och det borde han kunna - kysste han henne ivrigt. Känslorna exploderade inom dem båda som ett fyrverkeri. De tycktes inte kunna få nog. Det var befriande att släppa ut allt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Vampyrens hjärta med Poeter.se id #30966 innehar upphovsrätten